

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297722672/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

ham i Øynene, og naturligt nok meer og meer bestyrkede hans Fordom, og hans Mis-Fornøelse med Verden. Dog, det som man her ved maae undres over, er at han sjelden eller aldrig tog sin Tilflugt til de saakaldede Pietister, hvoraf det dog dengang var nok – Men han havde, siden han kom fra Vaysen-Huuset i Halle, yttred en Koldsindighed imod disse got Folk, der næsten syntes at nærme sig til Foragt og Afskye. – Vel fandtes dengang, som nu, hist og her mange brave Professorer, duelige Studenter, sande Christne og overalt gode Mennsker, men han kunde nu engang for alle ikke see dem, uden naar de havde en ufordeclagrig Side; og da saae han dem allene derfra.

At ham jo i det øvrige maatte møde mange Gjenvordigheder og ulykkelige Hændelser, paa sin Reyse, kan ingen tvivle paa, som kjender noget til Herr Panthakak, og til den menneskelige Natur. De kunde ret siges, at søge ham, eller rimeligere han at søge dem. – At opregne dem alle vilde være et herculisk og et kjædsommeligt Arbejde. Nogle af de betydeligste kan vi dog ikke forbigaae

I et Verts-Haus imellem Hirschfeld og Francfurt, hvor han en Aften blev nødt til at legge sig ind; blev blant andet stærkt talt om en Røver-Bande, som skulde opholde sig der i Naboe-Lauget, og allerede have plyndret mange, myrdet nogle – Den gode Panthakak, der altid var beredvillig til at troe det verste, kunde ikke dolge sin Frygt – Han sagde Selskabet i Fortroelighed, at han havde en Deel Penge hos sig, som han ikke vel kunde undvære, men som Røverne dog gjerne maatte tage, naar de kun vilde lade ham slippe levende til Francfurt am Mayn. Alle de tilstedeværende, forsikkrede ham forgjæves, at han som reyste om Dagen, paa en slagen Lande-Vey, hvor nogle hundrede bestandig foer frem og tilbage, kunde ikke løbe nogen Fare, helst da Bønderne allerede havde begyndt at arbeide paa Marken – Hvem veed sagde han, om ikke just disse reysende – disse Bønder – – – Et ungt Menniske, som sad i Kakkelovns-Krogen, og som hidindtil havde taugt, gav ham Ret, og syntes at yttre samme Mistanke – Hvad er vel disse Gautyve andet, sagde han, end forarmede eller liderlige Bønder? – Nogle aftakkede Soldater, og andet Pak, kan der vel være imellem, jeg vil og gjerne tilstaae, at mange noksaapragtig equiperede Herrer, som man skulde ansee for reysende Græver og for de skikkeligste Mennsker, ikke er et Haar bedre; men i Lands-Byerne i sær i Skov-Huusene har de dog deres Tilhold, og de forstaae sig i Almindelighed paa et Haar med Bønderne – Imidlertid, blev han ved,